

om den stete Statteansættelse. Jeg tror, at man ikke, idet man affattede denne Bestemmelse, har været paa det Rene med, at denne vilde være ganske ensbetydende med helt at ophæve Reglen i Loven af 1ste April 1887, § 9. Det er nemlig en Umulighed for Ligningsmyndighederne at faa Ligningen for Tilflyttere udført saa betimeligt som i Forslaget forudsat; for det første hold Tilflyttere i Statteaaret vil Ligningen først kunne ske i August Maaned, og sølgelig vil Reglen i § 9 ikke komme til Anvendelse, efter hvilken Tilflyttere her til Staden kunne sættes i Skat fra den 1ste i den efter Tilflytningen følgende Maaned. Den Indskrænkning, man her foreslaar i § 9, vil derfor være ensbetydende med Ophævelsen af denne Bestemmelse. Jeg tror ikke, dette har været Meningen, og jeg vil henstille, at man ikke undergiver denne Regel den her foreslaaede Begrænsning, thi man vil ellers ikke gøre lige Ret og Skel mellem alle Kommuner. Den Ordning, som man vil indføre, bør dog være saadan, at den ogsaa kan gennemføres efter de større Forhold, hvorunder der her i Staden maa arbejdes. — Der er i sidste Afsnit af Lovforslaget et Par Bestemmelser, som jeg kunde ønske med et Par Ord at omtale. — I § 16 findes en Bestemmelse, der foreslaar at indføre en fakultativ Strafferente af 5 pCt. p. a. i de Tilfælde, hvor der sker Udpantning for Skat. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse om Strafferente er saare lidet heldig, thi den vil ikke ramme dem, der egentlig skulde rammes. Udpantning sker i Reglen paa Grund af manglende Skatteevne, men i saadanne Tilfælde vil der jo være al Anledning for den kommunale Bestyrelse efter den Bemyndigelse, der gives her i § 16, til ikke at bringe Bestemmelsen til Anvendelse. Derimod vil man ikke ramme dem, som netop burde rammes, nemlig dem, som meget vel kunne betale, men som, for at tjene Mellemrenten, undlade at betale lige til den sidste Dag, før Udpantning kan ske. Jeg tror, at denne Regel hellere burde helt udelades, og at man burde gaa til at give en for alle Landets Kommuner gældende fælles Regel om en kortere Frist for Udpantning for Skatter. Jeg tror, at Fristen gennemgaaende, baade i Land- og i Købstadkommunen, er betydelig kortere end her i Kjøbenhavn; her i Kjøbenhavn er Fristen i alt Fald saa lang, at dette spiller en ikke uvæsentlig Rolle i de kjøbenhavnske Administrationsforhold, fordi det er nødvendigt af den Grund ad anden Vej at skaffe saa store Driftskapitaler til Stede. Det vil nu blive af Interesse for hele Landet, om der kom

en kortere Frist for Indbetalingen ogsaa her i Staden, thi i de hyppige Mellemregningsforhold, der ville følge af, at denne Lov gennemføres, vil det være umuligt for Kommunerne paa Landet i nogenlunde betimelig Tid at faa afregnet med Kjøbenhavns Kommune. Jeg vil derfor henstille, at § 16 bliver erstattet med et for hele Landet gældende Paabud om en kortere Betalingsfrist, men hvis man ikke vil gaa dertil, men vil beholde Reglen om en Strafferente, saa vil jeg foreslaa, at man dog ikke gaar til at beregne denne Strafferente som en aarlig Rente. Da jeg først saa Bestemmelsen i § 16, troede jeg, at der her var en Trykfejl, thi det vil være klart, at det ikke har mindste Betydning for en Statteholder at skulle erlægge en Strafferente af 5 pCt. p. a. af de ganske smaa Beløb paa 3, 4, 5 Kroner; men derimod er det en stor Ulejlighed for Ligningsautoriteterne saa vel som for Fogden, som skal overbevise sig om, at Udbetalingen er rigtig. Jeg vil derfor henstille, at Strafferenten sættes til 5 pCt. eller til 5 Ore pr. hel Krone, saaledes at Udbetalingen med Lethed kan foretages. Endnu er der i dette Afsnit et enkelt Punkt, jeg vilde berøre. Det er næstsidste Paragraf, hvor der tales om i Dødsboer forefundne Besvigelser med Hensyn til tidligere Skatteangivelser. Forholdet er jo det, at saadanne Besvigelser opdages, naar vedkommende Ligningsmyndigheder faa Underretning om Boets beholdne Formue, og da sammenligne den med Selvangivelserne fra tidligere Aar. Som Forholdet er for Øjeblikket, faa Ligningsmyndighederne en saadan Meddelelse gennem Arveanmeldelserne, der skulle passere Ligningsautoriteterne, forinden Indbetaling af Arveafgiften sker, men der er her ved den store Ulempe, at Arvemeddelelserne indkomme paa et saatjent Stadium, at Udlodningen i vedkommende Bo i Reglen er foregaaet eller foregaar samtidig dermed, og hvis det saa opdages, at der for Ligningsmyndighederne er noget Krav at rejse, volder det det allerstørste Besvær, baade for Skifteretten og ofte ogsaa for Arvingerne, naar dette Krav skal gøres gældende, og Bøden betales. Jeg vilde derfor henstille, at man supplerede denne Regel i § 19 med en Bestemmelse, der gjorde det til Pligt for alle Skifteretter og stiftende Autoriteter, saa snart som muligt efter at Boets beholdne Formue er opgjort, at indberette derom til Ligningsmyndighederne, saaledes at disse Myndigheder rettidig kunne gøre eventuel Krav gældende, inden Boet blev sluttet. — Jeg skal endnu til Slutning tillade mig en enkelt lidt mere almindelig Bemærkning angaaende Statteaaret. Jeg tror, at alle Parter